

Lovforslaget er delt i 3 Afsnit, af hvilke de to første (I og II) indeholde de egentlige Bestemmelser for Fiskeridriften, medens Afsnit III giver Regler om Straf for Overtrædelse af Lovens Bestemmelser og for ulovligt Fiskeri i Almindelighed, for Sagernes Behandling, om Forbud mod Kjøb og Salg af umøden Fisk m. v. — Bestemmelserne om den egentlige Fiskeridrift ere fordelte i to Afsnit, efter som de angaa Fiskeri i Havet og detses Forgreninger (Saltvandsgebetet, Afsnit I) eller Fiskeriet i de ferske Vand (Afsnit II). Denne Fordeling af Bestemmelserne er begrundet i den væsentlig forskellige Stilling, Lovgivningsmagten indtager til de to Arter af Fiskevande, hvilken Forskjel nødvendigvis ogsaa maa give sig tilkjende i Lovreglerne. Naar der spørges om, hvilke Regler der af Lovgivningsmagten kan træffes til Bedste for Fiskerierne, hvorledes Statsmagten overhovedet kan gribe ind med Hensyn til Ordningen af Fiskeridriften, da vil Besvarelsen heraf afhænge af, hvilken Raadighed der overhovedet tilkommer Statsmagten over Fiskerierne, og hvorledes det i det Hele stiller sig med Udgangen til dets Udøvelse. Dette Spørgsmaals Besvarelse beroer atter paa den Retsstilling, som det vedkommende Fiskevand indtager; thi Fiskene maa aabenbart betragtes som et Tilbehør til det Vand, hvori de findes, saa at Retten til at bemægtige sig dem er knyttet til Retten til Vandet i Almindelighed, ligesom Vandet atter følger den Grund, hvorpaa det flyder. Retten til Vandet indeholder i og for sig Retten til Fiskene i samme. Det tør nu formentlig anses for uomtvisteligt, at Havet efter vor Ret ikke er undergivet nogen anden Raadighed end den Statsmagten i Almindelighed tilkommende Højhedsret over Territoriet. Naar Frdn. af 2 Jan. 1740 siger, at Limfjorden ligesom alle andre Strande ubi Kongens Riger og Lande almindeligen Kongen alene og ingen Anden tilhører og af Alders Tid tilhørt haver, jfr. Privilegierne for Adelen af 24 Juni 1661 § 18, for Greverne af 25 Maj 1671 § 18 og for Friherverne af f. D. § 16, at alle Rigets Forstrande ere Kongens, da er heri netop udtalt, at Kongen o: Staten er den Ene, der har nogen Ret til og over Havet, og herved er der utvivlsomt ikke tænkt paa nogen Privatejendomsret, men alene paa Statshøjhedsretten. Havet og Havbunden er ikke undergivne nogen Ejendomsret, de ere herreløse, og Ingen kan derfor i Kraft af sin Ret til Havet eller nogen Del af samme paastaat at have en Ret til at fiske deri. (Vi se herved bort fra de særlige Tilfælde, hvor en Fjord eller Vig mulig undtagelsesvis kan være i Nogens Eje, jfr. Lov om Jagten af 1 April 1871 § 1). Enhver, der vil drive Fiskeri i Havet, maa underkaste sig de Bestemmelser herfor, som Staten i Kraft af sin Højhedsret foreskriver. De ferske Vand derimod ere alle undergivne privat Ejendomsret; vor Ret kjender ikke offentlige Søer eller Vandløb i den Forstand, at de ikke ejes af Nogen, hverken Staten eller Private. Alle ejes de, om end Ejernes Raadighed ved Lovgivning og Sædvane paa flere Maader er begrænset paa Grund af de store offentlige Interesser, som i forskellige Henseender knytte sig til de store Søer og Vandløb (Bramfart og Sejlads, Agerbrugets Interesser o. s. v.), og kun Ejerne ere berettigede til at fiske i dem, idet Fiskeretten er en i selve Ejendomsretten liggende Besøjelse. For disse Vandets Vedkommende maa Statsmagten ved Fastsættelsen af Regler for Fiskeriets Drift tage Hensyn til Ejendomsrettens Frihed og Ukrænkelighed.

Den saaledes angivne Forskjel i Lovgivningsmagtens Stilling til Fiskeriet i Saltvandsgebetet og i de ferske Vand gjør det hensigtsmæssigt at omhandle disse to Arter af Fiskeri i to forskellige Afsnit af Loven. —

I. Saltvandsfiskeri. Vi omhandle da først Saltvandsfiskeriet som det i og for sig vigtigste baade som Erhvervskilde og som Lovgivningsgemne.

Naar vi ovenfor have bemærket, at Havet tilhører Kongen, er undergivet Statens Højhedsret, da er herved kun tænkt paa den Landet nærmest liggende Del af Havet med dets Fjorde og Bugter, det saa kaldte Søterritorium. Det udenfor værende Hav er ikke underlagt dansk Statshøjhed og ligger udenfor den danske Lovgivnings Omraade. Forsaavidt det ej heller hører til nogen anden Stats Søterritorium, er det intet Herredomme undergivet, og paa dette Hav, der i egentligste Forstand kan kaldes „det aabne Hav“, er Fiskeriet selvfølgelig frit for Alle. Vel vilde der Intet være til Hinder for, at den danske Lovgivning gav Forskrifter for Fiskeriet, som skulde iagttages ogsaa udenfor Søterritoriet af de danske Underaatter, f. Ex. forbød dem der at benytte et vist Fiskeredskab, idet Underaatterne selvfølgelig vilde være pligtige at efterleve dem; men slige Bestemmelser maatte for at begrundes og faa nogen Betydning bygges paa internationale Overenskomster mellem de fiske Stater, og vi skulde derfor ikke her nærmere indlade os derpaa. Vi beskæftige os saaledes kun med den Del af Havgebetet, der hører til det danske Søterritorium. Dette falder naturligen i 2 Grupper, nemlig Havet ved de aabne Kyster paa den ene Side og Fjorde, Vige, snævre Sunde og lignende mere lukkede Vand paa den anden Side, idet baade Betingelserne for Fiskeriet og Fiskelivet ere en Del forskellige paa disse to Gebeter, og der er en stor Forskjel paa de Forhold, hvorunder Fiskeriet drives i dem. I Fjordgebetet er Vandets Dybde i Almindelighed ringere, Bunden er ofte bedækket med en rig Plantevæxt, og til denne er knyttet en fuldbygget Dybde af det lavere Dyreliv, der i en væsentlig Grad tjene Fiskene til Føde. Uden at det dog tør paastaaes, at dette Dyreliv skulde være rigere i Fjordene end i det aabne Hav, og at Tiltrækningskraften